

Jó dolog jónak lenni!!

Pozsonyban vagyok, lelkigyakorlatot tartok a felvidéki magyar testvéreimnek.... Újból és újból felteszik nekem a kérdést: Mit szólok a Szlovák kormány nyelvtörvényéhez? Egyszerű emberek mesélik el, hogy a munkahelyen beszélő magyar embereket, kacagva megszólítják szlovák emberek, hogy ügyeljenek, mert meg fogják őket büntetni. Sok az őszinte panasz! Itt mindenkinek a szívében joggal ott van a seb, mivel úgy érzik, hogy korlátozzák anyanyelvük használatát.

Keresem a választ, de csak egyetlen egyszerű gondolat forog a fejemben: Jó dolog jónak lenni, jóságosan szeretetben élni, és rossz dolog rossznak lenni, erőszakosan mások életébe beletaposni. És ez igaz úgy az egyszerű fizikai személyre, mint a népek nagy családjára is.

Képzeljük el, mit élt át Saul, mikor Szent István vére ott kétezer évvel ezelőtt Jeruzsálemben kiloccsant. Ott állt némán a felheccelt tömegben, mely megkövezte az Egyház első vértanúját. Milyen hideg, elutasító keménység lehetett ennek az embernek a szívében.? A megfellebbezhetetlen igaza tudatával, gőgösen mit élhetett át ez az ember? És gondoljunk arra, hogy ugyanaz az ember mit élhetett át, mikor hosszú évek múlva, az Isten jelenlétében a tisztán látó ember józanságával, megírja a szép szeretet himnuszát. Szeretem magam elé képzelni ezt az idős, szakállas embert, ahogyan könnyeivel küzdve egy pislákoló olajmécses fényében írja:

„ Szóljak bár az emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom..... ha szeretet nincs bennem, semmi sem vagyok." (1Kor 13)

A Szeretet himnusz író ember szívében mennyi béke, öröm, fény, melegség lehetett, mennyivel gazdagabb ez az ember most, mint a gyűlölettől vezérelt damaszkuszi úton settenkedő Saul?

Jót tenni jó dolog! Az az ember, az a közösség vagy akár nép, mely képes jóságos lenni, jót tenni együtt közösen, az boldog, felszabadul... A szeretet, a jóság, az irgalom erőt ad, szabaddá tesz, szárnyakat bont. A harag, a gyűlölet, az erőszak, mint egy nehéz málha, zsák, ránehezedik az élet útját járó személyre, népre.

A mi Urunk Istenünk, a szentírás szerint egyetlen helyen ujjongott fel örömeiben: Az evangélium azt írja, hogy a mester szétküldi kettésével a hetvenkét tanítványt, és meghagyja nekik, hogy aranyat, ezüstöt ne vigyenek magukkal, de vigasztalják a szomorúakat, bátorítsák a csüggedteket, gyógyítsák a betegeket, egyszóval legyenek jók, tegyenek jót a testvéreikkel. Jézus egyedül otthon marad és imádkozik szelíden a társaiért. Aztán a tanítványok elkezdnek lassan vissza szállingózni, és felszabadult boldogsággal, egymás szavába vágva mesélik, hogy milyen sok jót tett általuk az Isten... Jézus egy darabig hallgatja, majd örömeiben felujjong és elkezd áldani a Mennyei Atyát, ki kinyilatkoztatta a jóság, az örömszerzés örömét a „kicsinyeknek”! A megváltás lényege, felszabadulni a szeretetre, a jóságra! Mikor Jézus látja, hogy az emberiség képes önzetlenül szeretni, jónak lenni, akkor örömeiben felujjong, mert látja, hogy a teremtés, a megváltás nagy műve célegyenesben van. Látja Krisztus, hogy Isten legszebb vonása, a szeretet és a jóság ott ragyog a teremtmény, az ember arcán...

Hiszem, hogy Krisztus nyomában járva az a dolgunk, hogy nagy-nagy szeretettel, alázattal megértsük és megérezzük egymással, hogy milyen édes és gyönyörűsége a szeretet útján járni, és hogy mennyire nehéz, lehúzó, fárasztó a harag, az ellenségeskedés útja. Egymást arra kell biztassuk, hogy mint nehéz zsákot, fölösleges batyut, engedjük el a haragot, a félelmet, a bűnt, és merjünk Isten gyermekének szabadságával, méltóságával kiengesztelődni, a szeretet útján járni.

Tiszta szívvel, a szlovák nép iránti szeretetből imádkozom, hogy Európa földjének e népe, merje elengedni törvényeik közül mindazokat, melyek másokat sértenek, melyeket nem keresztény szeretetből, bizalomból hoztak. Imádkozom, hogy merjék tiszta szívvel egymást és a köztük élő magyar kisebbséget is szeretni, elfogadni és értéknek, Isten ajándékának tekinteni. Kisebb testvéri alázattal imádkozom, hogy Szlovákia minden lakója megtapasztalja, hogy milyen jó dolog jónak, jóságosnak, irgalmas szívűnek lenni, a Szeretet Istenének az útján járni.

Kisebb testvéri szeretettel, Csaba t.

Pozsony, 2010. október 18.